

צילום: רן ארדה

ורה גלרט

אדם כחומה בצורה - קו מוביל בחומר

ובין דו ממד לתלת ממד המתקיימים זה לצד זה. יצירה קונסטרוקטיביסטית מתאפיינת בחסכון בחומרים, בדיוק, בתכנון ובהיעדר אלמנטים דקורטיביים. גלרט אינה מיפה את המציאות, אלא מייצרת ממנה מציאות חדשה ומנסחת אותה כסוג של מציאות אנליטית. חפה ונקייה מהתחננות. מציאות מדודה ובדוקה, סוג של עיצוב אשר מהדהד ומתכתב גם עם הסגנון הקוביסטי האנליטי הפיסולי משהו. סוג של פסלים בהם נבנים הקצעים בבליטות ובשקעים על מנת שיוכלו ליצור אזורים קמורים וקעורים אשר לתוכם חודר החלל. גלרט מעוניינת לדבר על אדם, על יחסים בין אנשים הקרובים זה לזה ועל קשרים לאדמה ולאדם. גלרט אינה מחפשת להעתיק או להנציח יופי מוכר של דמות מוכרת וידועה, אלא ליצור יופי חדש ואחר שצומח מתוך אהבת היופי אשר כדבריה קיים ונמצא "באדם בהיותו אדם" כפי שאמרה.

כאשר גלרט מדברת על היופי שבאדם, לדעתה, היא מתכוונת לא רק לאדם שעליו היא מתכוונת כנקודת מוצא ליצירתה אלא גם לאדם היוצר. יופיו ביצירתו. עניינה של ורה הוא בצורה וביצירה - מקום שבו היא מעדנת את היצר בתהליך שיש בו איפוק ותכנון. המפגש עם החומר, ההחלקה, היישור, העיצוב מתארים תהליך של ריסון היצר. להכניע את החומר, לעצב אותו, ובהמשך אף ליצוק אותו לברונזה. התהליך הרגשי של השימוש בחומר והמגע באצבעות ובידיים נמהל בתהליכי חשיבה מודעים, מובנים ומחושבים - צורה של עיבוד פנימי רגשי לתוצר פיזי ממשי שהחשיבות שלו היא כפולה גם כמי שאפשר ליוצרת להימצא בתהליך וגם כתוצר סופי המספר את סיפורו ויוצא לחיים אוטונומיים משל עצמו.

ד"ר נורית צדכונים

גוף העבודות של ורה גלרט מתאר סימפוניה צורנית המתבוננת באדם או בעולם מפרשת אותו, נותנת לו צורה, מחיה ומחדשת. מתקיים ומתקבל משחק צורות אשר בעת שהוא נראה כמי שסוגר רגשות, מכנס אותם ומפנים הוא גם חושף אותם. הרגשות שאין אנו רואים בפסליה הם אלה הרגשות שמתקיימים כאן. התופעה המוכרת אשר בה הדבר שאותו אני מבקש להסתיר, לשמור ולשמר ולא להחצין הוא זה שמצוי שם - נעדר נוכח, שתיקה כצעקה, גלוי החופן את הנסתר כחלק בלתי נפרד. האדם הוא המוטיב המרכזי ביצירתה של גלרט, אם כי לא רק בכך היא עוסקת במהלך עשרות רבות של יצירה. גלרט היא פסלת המעצבת בחומר את הדברים שעצבו אותה בחייה שלה. מקורות ההשראה שלה הם התקווה, האהבה למשפחה לעם ולארץ כפי שהיא מעידה ומעל כל אלה מרחף עברה כילדה ניצולת שואה.

גלרט מתבוננת במציאות בפרספקטיבת זמן דו ערכית. מצד אחד היא פועלת כאן ועכשיו אך מהדהדת ומשמרת גם את צל זיכרונות העבר בשואה. חומרי החיים של היוצרת - שרידות, חיים בצל המוות, בנייה, תקומה, והתחדשות - נמצאים בתוך פסליה המאופקים, אשר גם מתוך נקודות האיפוק שלהם ניתן למצוא התפרצות וממקום ההתכנסות פריצה. מקומות שבהם קו חד וחלק מתעגל, וחומר חלק מקבל מרקם גס. שיח פנימי רוטט בתוך קווים חדים וברורים. נקודת המוצא של גלרט הוא האדם כיחיד או כקבוצה אותם היא מחברת למרקם צורני שנמצא חליפות בתנועה מתפרצת או בתנועה מתכנסת.

צורת הפיסול של גלרט מהדהדת לעקרונות שהצמיחו את התנועה הקונסטרוקטיביסטית אשר בבסיסה מונח המושג הרכבה. גלרט מרכיבה צורות אל צורות מאחדות ומחברת ביניהם לכדי זרימה ויוצרת צורה מאדם, צורה בחומר צורה כהבעה אשר פועלים גם במימד הוויזואלי הנקי והטהור וגם במימד הרגשי. איפוק כרגש. סגנון אמנות זה, מציג סוג של מבנים (קונסטרוקציות) המייצרים יחסים דינאמיים בין פנים לחוץ

צילום: רן ארדה